

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Ladislavem Vaško ve věci

žalobce: **Y. B.**, narozený X, státní příslušnost Marocké království,
t. č. pobytem v Zařízení pro zajištění cizinců, Balková 1, 331 65 Tis u
Blatna,

proti

žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje, Odbor
cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort,**
sídlem Masarykova 27, 400 01 Ústí nad Labem,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 23. 2. 2023, č. j. KRPU-215941-41/ČJ-2022-040022-RD-SV-ZZ,

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 23. 2. 2023, č. j. KRPU-215941-41/ČJ-2022-040022-RD-SV-ZZ, jímž byla podle § 124 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) prodloužena doba zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění o 90 dnů od uplynutí doby trvání zajištění stanovené rozhodnutím žalované ze dne 1. 12. 2022, č. j. Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

KRPU-215941-19/ČJ-2022-040022-RD-SV-ZZ. V žalobě žalobce rovněž navrhoval, aby soud žalobě přiznal odkladný účinek.

Žaloba

2. V žalobě žalobce předeslal, že žalovaná porušila § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, § 3, § 50 odst. 2 až 4, § 52 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), čl. 8 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a čl. 5 odst. 4 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a svobod. Žalobce uvedl, že prodlužující se délka trvání zajištění byla stanovena nepřiměřeně bez řádného odůvodnění. Odůvodnění napadeného rozhodnutí je dle žalobce zcela neadekvátní povaze rozhodnutí, generalizované a nezabývá se dostatečně jeho konkrétní situací. Konstatoval, že délka zajištění nesmí přesáhnout dobu přiměřenou vzhledem ke sledovanému cíli, přičemž pokud správní orgán bez rozumného důvodu nepostupuje v řízení aktivně a svědomitě po celou dobu zajištění a řádný postup směřující k vyhoštění žalobce nepřetržává po celou dobu zajištění bez rozumného důvodu, zajištění přestává být oprávněné. Zdůraznil, že v napadeném rozhodnutí absentují dostatečně odůvodněné a podložené úvahy vedoucí žalovanou k závěru, že žalobce nebude s příslušným orgánem veřejné moci spolupracovat, nesplní podmínky zvláštního opatření a zmaří správní rozhodnutí o vyhoštění. Uvedl, že za celou dobu jeho zajištění neobdržel náhradní cestovní doklad. Byl toho názoru, že z napadeného rozhodnutí zřetelně nevyplyvá, na základě čeho se žalovaná domnívá, že k vystavení náhradního cestovního dokladu a následné realizace vyhoštění žalobce dojde během lhůty prodlouženého zajištění; žalovaná operuje pouze s hrubými odhady časového horizontu realizace správního vyhoštění s dodatkem, že dobu prodloužení trvání zajištění stanovila s ohledem na předpokládanou složitost přípravy správního vyhoštění, přičemž však není jasné, jaké konkrétní úvahy žalovanou dovedly k závěru, že správní vyhoštění bude možné realizovat právě ve lhůtě 90 dnů. Odůvodnění doby prodloužení zajištění je dle žalobce neurčité, neboť tato doba se váže především na spolupráci s marockým velvyslanectvím, což však nedává žádnou časovou vyhlídku, kdy a zda vůbec mohlo dojít k ověření jeho totožnosti. Poukázal na to, že Ředitelství služby cizinecké policie do současné doby neobdrželo žádné sdělení týkající se stavu ověřování jeho totožnosti. Žalobce považoval odůvodnění rozhodnutí žalované ve formě prostého tvrzení, že je něco známo z úřední činnosti, za zcela nedostačující, a navíc odporující statistikám uvedeným ve sdělení Ředitelství služby cizinecké policie týkající se ověřování totožnosti státních příslušníků Maroka.
3. Zdůraznil, že žalovaná měla místo jeho zajištění použít, zejména s ohledem k aktuální délce trvání zajištění žalobce, některé z tzv. zvláštních opatření za účelem vycestování cizince z území podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců, přičemž možnosti uložení takové alternativy žalovaná posoudila nedostatečně. Jako důvod nemožnosti uložení zvláštních opatření žalovaná opakovaně uváděla pouze domněnku, žalobce bude mařit správními správní vyhoštění, protože se na území České republiky pohyboval bez příslušných dokladů a že nebude respektovat orgány České republiky.
4. Žalobce akcentoval skutečnost, že se má v případě uložení zvláštního opatření za účelem vycestování kde zdržovat, a to konkrétně u jeho přítelkyně K. B. Poukázal rovněž na skutečnost, že v České republice má bratra O., který zde žije a který má české občanství, žalobce rovněž mluví plynulou češtinou. Žalobce měl za to, že žalovaná nemá dostatečně prokázáno, že by v případě uložení povinnosti rozhodnutí o správním vyhoštění Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

nerespektoval, neboť na území České republiky nepáchal žádnou trestnou a ani jinou protiprávní činnost. V případě žalobce jsou tudíž dány garance respektování zvláštních opatření ve smyslu § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců.

5. Žalobce upozornil na svůj nepříznivý zdravotní stav s tím, že již v roce 2021 náhle zkolaboval kvůli těžkému zánětu jater. Tato diagnóza byla potvrzena výsledkem testů. Vzhledem ke skutečnosti, že si žalobce v České republice nedokázal zajistit lékařskou péči, rozhodl se odcestovat do Německa, kde si hodlal zařídit řádné ošetření. Dodnes si žalobce nese trvalé následky v podobě velkých bolestí, přičemž zařízení pro zajištění cizinců jeho zdravotní problémy dostatečně neřeší.

Vyjádření žalované k žalobě

6. Žalovaná k výzvě soudu předložila správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhla její zamítnutí pro nedůvodnost. K věci nejprve popsala skutková zjištění plynoucí z obsahu správního spisu. Žalovaná dále zdůraznila, že se velmi podrobně věnovala odůvodnění nemožnosti využití zvláštních opatření za účelem vycestování. Uvedla, že rozhodnutí o prodloužení zajištění tvoří s původním rozhodnutím o zajištění jeden celek, přičemž v rozhodnutí o prodloužení zajištění opětovně posoudila, proč nemohla přistoupit k využití zvláštních opatření za účelem vycestování, a to zejména na straně 9 až 11 napadeného rozhodnutí s tím, že na původní rozhodnutí o zajištění ze dne 1. 12. 2022 odkázala a konstatovala, že se žádné okolnosti v tomto směru nezměnily a došla jednoznačně k závěru, že by žalobce mohl stěžovat nebo mařit správní vyhoštění. Jeho úmysl nerespektovat zákony České republiky a dosáhnout pouze svého cíle, tj. setrvat na území České republiky bez ohledu na povolení k pobytu či pracovního povolení, byl z jednání žalobce zcela zřejmý. Od začátku žalobce přiznal, že je jeho země bezpečná a že mu tam nic nehrozí, jeho čistě ekonomický důvod zůstat v Evropě za každou cenu je tak evidentní. Zdůraznila, že z jednání žalobce je zřejmé i to, že není ochoten respektovat žádné právní předpisy a rozhodnutí orgánů zemí EU, neboť mu bylo opakovaně vydáno nejen rozhodnutí o správním vyhoštění, ale i rozsudek o uložení soudního vyhoštění. Poslední v pořadí již třetí rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 1. 12. 2022 je nyní také pravomocné. Důvěryhodnost žalobce je jeho chováním na území České republiky, potažmo EU, značně oslabena, neboť zde pobývá bez platného cestovního dokladu a bez platného oprávnění k pobytu, rozhodnutí o správním vyhoštění opakovaně nerespektuje, vycestovat odmítá, opakovaně účelově podával žádosti o mezinárodní ochranu, když je zřejmé, že mu v jeho domovské zemi nic nehrozí, což sám dne 1. 12. 2022 uvedl.
7. Žalovaná nepřistoupila k uložení zvláštních opatření za účelem vycestování dle § 123b zákona o pobytu cizinců i na základě § 123b odst. 5 zákona o pobytu cizinců, neboť kromě toho, že z dosavadního jednání chování žalobce, kdy se vyhýbal výkonu rozhodnutí orgánů České republiky, je zcela zřejmé, že jeho cílem je i nadále setrvat nelegálně na území České republiky, když se již nejméně dne 30. 11. 2022 pokusil neoprávněně vstoupit na území jiného smluvního státu, kde byl orgány Spolkové republiky Německo tento den zadržen. Poukázala na to, že sám žalobce v žalobě uvádí, že se do Spolkové republiky Německo rozhodl v minulosti odcestovat, neboť tam hodlal řešit svůj zdravotní problém. Ochota a schopnost respektovat případně uložené zvláštní opatření za účelem vycestování ze strany žalobce byla pro žalovanou podstatně snížena dosavadním chováním žalobce. Zdůraznila, že žalobce opakovaně vydáváná rozhodnutí o ukončení pobytu a stanovení Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

doby vycestování z území EU nerespektoval, výkonu rozhodnutí se vyhýbal, rozhodnutí správních orgánů ignoroval a i nadále setrval na území České republiky neoprávněně. Tímto dal žalobce zcela najevo, že hodlá nerespektovat právní předpisy upravující pobyt občanů třetích zemí na území EU a též předpisy upravující zaměstnávání cizinců na území EU, natož aby respektoval povinnosti uložené zvláštním opatřením. Z výše uvedeného je dle žalované nesporné, že uložení zvláštních opatření za účelem vycestování není v tomto individuálním případě namístě, neboť by jejich uložením byl ohrožen výkon správního vyhoštění.

8. Ve věci odůvodnění doby prodloužení zajištění žalobce žalovaná uvedla, že se v napadeném rozhodnutí k době, o kterou dobu zajištění prodloužila, k výčtu úkonů, které je třeba ještě učinit, včetně odhadu doby, kterou každý úkon zabere, zabývala velice pečlivě zejména na straně 15 napadeného rozhodnutí. Žalovaná zdůraznila, že žalobce stále nevlastní náhradní cestovní doklad. Celý proces je tak na samotném počátku, neboť marockými orgány zatím nebyla totožnost žalobce ověřena. Absence cestovního dokladu je překážkou faktické povahy pouze dočasnou. Poukázala na to, že v tuto chvíli došlo k odeslání veškerých podkladů cestou Ředitelství služby cizinecké policie na Velvyslanectví Maroka v Praze a bylo vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce, které nabylo právní moci dne 13. 12. 2022. Jak vyplývá ze sdělení Ředitelství služby cizinecké policie, veškeré dokumenty týkající se zjištění totožnosti a vystavení náhradního cestovního dokladu pro žalobce byly dne 19. 12. 2022 zaslány na Velvyslanectví Maroka v Praze. Do současné doby nebyla v dané věci Ředitelství služby cizinecké policie doručena z Velvyslanectví Maroka žádná odpověď, a to i přes urgenci ze dne 17. 1. 2023. Poukázala na to, že Ředitelství služby cizinecké policie ve sdělení uvedlo, že minimální doba ověření totožnosti je 90 dnů i déle a vystavení náhradního dokladu trvá 14 dní i více. V případech ověřování totožnosti a vydávání náhradních cestovních dokladů Velvyslanectví Maroka spolupracuje, proto nelze předjímat, že totožnost žalobce nebude ověřena. Je tedy dle žalované zřejmé, že příprava realizace správního vyhoštění aktivně pokračuje, zatím k ověření totožnosti nedošlo, přičemž je na příslušných úřadech Maroka vykonat potřebné kroky k ověření totožnosti žalobce a vystavení náhradního cestovního dokladu. Teprve poté může být ze strany Ředitelství služby cizinecké policie podniknuta následná fáze přípravy samotné realizace správního vyhoštění. Jelikož se žalobce odmítá dobrovolně vrátit do domovského státu, bude nutné zajistit též letenky pro doprovázející policisty, povolení tranzitu od příslušných policejních orgánů tranzitního státu, když tato spolupráce a logistické zabezpečení je vhodné na diplomatické úrovni a může trvat až jeden měsíc.
9. V této souvislosti žalovaná uvedla, že ze strany Ředitelství služby cizinecké policie jsou činěny aktivní kroky k nastavení ještě účinnější spolupráce, kdy probíhají opakovaná jednání s velvyslankyní Marockého království v Praze a byla navržena technická asistence při předávání žádostí k zajištění rychlejší a účinnější spolupráce, v tuto chvíli je dohodnuté jednání mezi ministrem vnitra a velvyslankyní Velvyslanectví Maroka na 28. března 2023. V návaznosti na závěry Evropské rady z února 2023 je projednáván nový způsob mezirezortní spolupráce zajišťované Ministerstvem zahraničních věcí, která by mohla posílit pozici české strany vůči Maroku. Z dostupných statistik je pak zřejmé, že od jednání v říjnu 2022 obdrželo Ředitelství služby cizinecké policie informaci o totožnosti k 13 osobám, že doba od podání žádosti k zaslání informací k totožnosti osoby trvala od 100 to 141 dnů, od jednání v říjnu 2022 bylo u 38 osob zajištěných v zařízení pro zajištění cizinců požádáno u Velvyslanectví Maroka o ověření totožnosti. S ohledem na výše uvedené žalovaná prodloužila zajištění o 90 dnů, a to s přihlédnutím ke skutečnosti, aby trvalo co

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

nejkratší dobu, a považuje takto prodlouženou dobu zajištění za reálnou k vyhoštění žalobce v závislosti na aktivitě orgánů země původu žalobce při ověřování jeho totožnosti.

10. Žalovaná v napadeném rozhodnutí pečlivě hodnotila dopad rozhodnutí o zajištění žalobce do jeho soukromého a rodinného života, kdy se zabývala zdravotním stavem žalobce, přičemž vycházela z jeho výpovědi ze dne 1. 12. 2022, kdy sám uvedl, že se cítí zdravý a že se neléčí s žádnou nemocí a v současné době nemá problémy. Až nyní v žalobě žalobce uvádí, že má problémy, které trvají již od roku 2021. V této žalobě žalovaná doplnila, že v zařízení pro zajištění cizinců je k dispozici lékař, na něhož se může žalobce obrátit. Ve věci žalobcem uváděných vazeb na území České republiky lze doplnit, že se jimi žalovaná pečlivě zabývala a hodnotila je v napadeném rozhodnutí na straně 8, 9 a 12, přičemž došla k jednoznačnému závěru, že údajný vztah s K. B. je povrchní a nestabilní, žalobce nezná ani její přesné jméno a věk, na adrese této údajné přítelkyně nebyl a není žalobce hlášen.

Posouzení věci soudem

11. O žalobě soud v souladu s § 172 odst. 5 věta druhá zákona o pobytu cizinců rozhodl bez jednání, neboť žádný z účastníků řízení nenavrhл nařízení jednání a ani soud nepovažoval nařízení jednání za nezbytné.
12. Napadené rozhodnutí žalované soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkouvává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během třicetidenní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
13. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
14. Ze správního spisu vyplývají následující skutečnosti. Žalobce na území České republiky přicestoval v roce 2003 na základě platného víza a platného cestovního dokladu a v tuto dobu poprvé požádal o udělení mezinárodní ochrany na území České republiky. Azylové řízení žalobce nebylo uděleno, po skončení azylového řízení bylo žalobci uděleno vízum k vycestování, což nerespektoval a území České republiky neopustil. Jelikož po uplynutí platnosti uvedeného víza žalobce pobýval na území České republiky neoprávněně, bylo mu uloženo správní vyhoštění rozhodnutím č. j. CPUL-5542/ČJ-2008-61KP-HOLOV, které nabylo právní moci dne 19. 7. 2008, na jehož základě bylo žalobci vydáno další vízum za účelem vycestování, které nerespektoval a z území České republiky nevycestoval. Z tohoto důvodu bylo vydáno další rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce ze dne 25. 8. 2008, č. j. CPUL-7221-13/ČJ-2008-61KP-BALI, kdy již na území pobýval i bez platného cestovního dokladu, neboť platnost jeho dokladů uplynula dne 20. 2. 2008. Ani na základě tohoto rozhodnutí žalobce území České republiky neopustil. V průběhu zajištění žalobce v zařízení pro zajištění cizinců v té době podal další žádost o mezinárodní ochranu, která mu nebyla udělena, avšak i přes opakovaně udělené vízum za účelem vycestování žalobce Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

nevycestoval a nadále setrval na území České republiky bez platného cestovního dokladu a oprávnění, a to až do 20. 11. 2014, kdy opět podal žádost o mezinárodní ochranu a jelikož v té době mařil výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, byl Okresním soudem Brno-venkov vydán rozsudek, který nabyl právní moci dne 21. 12. 2014 jímž byl žalobci uložen trest vyhoštění na 5 let. Žalobce znovu nevycestoval z území České republiky, setrval na něm, přičemž v roce 2021 podal opakovanou žádost o mezinárodní ochranu, která mu byla pravomocně zamítnuta dne 6. 12. 2021.

15. Dále je z obsahu správního spisu zřejmé, že dne 30. 11. 2022 byl žalobce zadržen na území Spolkové republiky Německo bez platného cestovního dokladu a povolení k pobytu a na základě readmisní dohody mezi vládou České republiky a Spolkové republiky Německo vrácen na území České republiky. Orgány Spolkové republiky Německo byly u žalobce navíc nalezeny omamné látky, kdy v této souvislosti byl orgány Spolkové republiky Německo řešen pro podezření z trestného činu, dále z dokumentů o předání žalobce vyplynulo, že uváděl orgánům Spolkové republiky Německo jinou identitu, a to R. L., narozený X, statní příslušnosti Alžírsko. Z provedené lustrace v informačním systému bylo zjištěno, že žalobce není držitelem žádného oprávnění k pobytu, které by mu umožnilo pobývat na území České republiky ani na území jiného členského státu EU a že opakovaně pobýval na území EU a České republiky bez platného cestovního dokladu a oprávnění ke vstupu a pobytu. Žalovaná si opatřila také informaci Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 5. 5. 2022, popisující bezpečnostní a politickou situaci v Maroku, a z vyhlášky č. 328/2015 Sb. ověřila, že se Maroko považuje za bezpečnou zemi původu. Za zjištěných okolností bylo se žalobcem dne 1. 12. 2022 za přítomnosti tlumočníka zahájeno řízení o správním vyhoštění a žalobce byl rozhodnutím ze dne 1. 12. 2022, č. j. KRPU-215941-19/ČJ-2022-040022-SV-ZZ, zajištěn za účelem správního vyhoštění na 90 dnů ode dne omezení osobní svobody žalobce, který nastal dne 1. 12. 2022 v 9:45 hodin.
16. Z obsahu správního spisu soud též zjistil, že rozhodnutím ze dne 1. 12. 2022, č. j. KRPU-215941-30/ČJ-2022-040022-RD-SV-ZZ, bylo žalobci uloženo správní vyhoštění, které nabylo právní moci dne 13. 12. 2022 a jímž byl žalobce podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 a 4 zákona o pobytu cizinců vyhoštěn s tím, že mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie po dobu dvou let od okamžiku, kdy uplyne doba stanovená k vycestování. Žalovaná současně žalobci k vycestování stanovila dobu třiceti dnů od právní moci rozhodnutí a vyslovila, že podle § 179 zákona o pobytu cizinců nebyly shledány důvody znemožňující žalobcovo vycestování.
17. V protokolu o výsledku účastníka správního řízení ze dne 1. 12. 2022 žalobce mimo jiné uvedl, že je zdravý, že se neléčí s žádnou nemocí a v současné době nemá problémy. K cestě do Spolkové republiky Německo uvedl, že to udělal nedopatřením, když tam byl pouze kamarádovi pomoci, neboť mu došla nafta na dálnici, své pravé jméno orgánům Spolkové republiky Německo neuvedl, neboť nechtěl být zadržen. O podmínkách vstupu o pobytu cizinců ze třetích zemí v rámci EU žalobce ví. Dále vypověděl, že v České republice je v již od roku 2003 a má zde bratra jménem O., který bydlí v Teplicích, a družku jménem A. B., které je 37 let, která také bydlí v Teplicích, když se znají od roku 2013, občas spolu bydlí, nic společného spolu nemají, v EU nikoho jiného nezná. Finanční prostředky ani majetek nemá, do své vlasti se vrátit může, nic mu tam nehrozí, život je tam však těžký, vrátit se tam proto nechce. Na otázku, kde bydlí, uvedl adresu v Maroku a doplnil, že se jedná o rodinný dům, kde žije se svými sourozenci a kde přebírá poštu. K pobytu na území České republiky uvedl, že bydlel v Teplicích, ale cestoval po celé republice.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

18. Ze sdělení Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 8. 2. 2023 vyplynulo, že veškeré dokumenty potřebné pro ověření totožnosti a vystavení náhradního cestovního dokladu byly dne 19. 12. 2022 zaslány na Velvyslanectví Marockého království v České republice, přičemž minimální doba ověření totožnosti je 90 dnů a vystavení náhradního dokladu trvá minimálně 14 dnů. Ředitelství služby cizinecké policie konstatovalo, že velvyslanectví spolupracuje a totožnost ověřuje, nicméně nebude možné zajistit náhradní cestovní doklad a realizovat správní vyhoštění ve lhůtě pro zajištění, tj. do 28. 2. 2023. Následně žalovaná dne 23. 2. 2023 vydala žalobou napadené rozhodnutí, jímž prodloužila dobu žalobcova zajištění o 90 dnů. Toto rozhodnutí nabylo právní moci téhož dne.
19. Nejprve se soud zaměřil na námitky týkající se nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalované. Podle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců platí, že „[p]olicie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění. Při stanovení doby trvání zajištění je policie povinná zohlednit případy nezletilých cizinců bez doprovodu a rodin či jiných osob s dětmi. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy výkonu správního vyhoštění, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně. V řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem správního vyhoštění je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.“
20. Z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že „[h]lavním kritériem pro stanovení doby trvání zajištění je předpokládaná složitost přípravy výkonu správního vyhoštění (§ 124 odst. 3 zákona ... o pobytu cizinců ...), proto musí být v odůvodnění rozhodnutí o zajištění uveden výčet předpokládaných úkonů potřebných k realizaci vyhoštění s uvedením odhadu jejich časové náročnosti“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2011, č. j. 1 As 93/2011-79). V návaznosti na to Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 2. 11. 2011, č. j. 1 As 119/2011-39, vyslovil, že „[s]právní orgány jsou povinny při rozhodování o prodloužení doby zajištění cizince podle § 124 odst. 3 zákona ... o pobytu cizinců ... důkladně a svědomitě posuzovat skutečnosti, které by prodloužení zajištění odůvodňovaly. Uvedené skutečnosti musí být přesvědčivým a nezpochybnitelným způsobem doloženy ve spisovém materiálu. Nejsou-li tyto podmínky respektovány, nemá skutková podstata, z níž správní orgán v řízení vychází, oporu v předloženém spisovém materiálu.“ Soudy rozhodující ve správním soudnictví rovněž setrvale judikují, že nezákonnost rozhodnutí o prodloužení doby zajištění nezpůsobují problémy při získávání náhradních cestovních dokladů, pokud je výkon správního vyhoštění alespoň potenciálně možný, žalovaný nebyl při přípravě vyhoštění pasivní a zdržení vyhoštění bylo způsobeno výlučně pasivitou orgánů stěžovatelovy země původu v kombinaci s tím, že sám stěžovatel cestoval bez cestovních dokladů (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 8. 2020, č. j. 1 Azs 143/2020-48, ze dne 13. 2. 2019, č. j. 6 Azs 353/2018-20, ze dne 27. 4. 2016, č. j. 10 Azs 275/2015-40, či ze dne 16. 3. 2016, č. j. 3 Azs 283/2015-62).
21. Žalobce namítal, že v napadeném rozhodnutí byla prodlužující se délka trvání zajištění stanovena nepřiměřeně bez řádného odůvodnění. Soud k tomu poznamenává, že žalovaná se na straně 15 jejího rozhodnutí době, o kterou dobu zajištění žalobce prodloužila, k výčtu úkonů, které je třeba ještě učinit, včetně odhadu doby, kterou každý úkon zabere, zabývala. Žalovaná především uvedla, v tuto chvíli došlo k odeslání veškerých podkladů cestou Ředitelství služby cizinecké policie na Velvyslanectví Maroka v Praze. Poukázala na to, že ze sdělení Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 8. 2. 2023 vyplývá, že veškeré dokumenty týkající se zjištění totožnosti a vystavení náhradního cestovního dokladu pro žalobce byly dne 19. 12. 2022 zaslány na Velvyslanectví Maroka a že do současné doby

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

nebyla v dané věci Ředitelství služby cizinecké policie doručena z velvyslanectví žádána odpověď, a to i přes urgenci ze dne 17. 1. 2023. Konstatovala, že Ředitelství služby cizinecké policie ve sdělení uvedlo, že minimální doba ověření totožnosti je 90 dnů i déle a vystavení náhradního dokladu trvá 14 dní i více. V případech ověřování totožnosti a vydávání náhradních cestovních dokladů Velvyslanectví Maroka spolupracuje, proto nelze předjímat, že totožnost žalobce nebude ověřena. Dále žalovaná zdůraznila, že bude nutné zajistit letenky pro doprovázející policisty, povolení tranzitu od příslušných policejních orgánů tranzitního státu, když tato spolupráce a logistické zabezpečení je vhodné na diplomatické úrovni a může trvat až jeden měsíc.

22. Z rozhodnutí žalované dle názoru soudu vyplývá, že oproti prvotnímu zajištění byly učiněny časově nejméně náročné dílčí kroky přípravy realizace správního vyhoštění žalobce, tj. odeslání veškerých potřebných podkladů Ředitelstvím služby cizinecké policie příslušným úřadům Maroka a došlo též k vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, které nabylo právní moci. Žalovaná v rozhodnutí dále uvedla, že i přes urgence Ředitelství služby cizinecké policie je nyní na příslušných marockých úřadech, aby vykonaly potřebné kroky k ověření totožnosti žalobce a vystavení náhradního cestovního dokladu; teprve poté může být ze strany Ředitelství služby cizinecké policie podniknuta následná fáze přípravy samotné realizace správního vyhoštění. Dále soud konstatuje, že žalovaná v napadeném rozhodnutí jednoznačně uvedla, že ověření totožnosti žalobce žalovaná odhadla nejméně na 90 dnů a vystavení náhradního cestovního dokladu na 14 dnů i déle. Žalovaná též při stanovení prodloužení doby trvání zajištění přihlédla k době, která je nutná k následnému zabezpečení přepravních dokladů, kdy Ředitelství služby cizinecké policie obstarává letenku nebo vyjednává průvoz cizince přes jiné státy EU, kdy je nutné zajistit policejní eskortu přes dotčený stát a komunikuje s domovským státem cizince o zpětvzetí, přičemž doba k zajištění těchto náležitostí je minimálně 1 měsíc.
23. Z výše uvedeného je dle soudu zjevné, že žalovaná v jejím rozhodnutí popsala výčet předpokládaných kroků potřebných k realizaci správního vyhoštění a odhad jejich časové náročnosti, a popsala, v jaké konkrétní fázi provádění těchto kroků se v době vydání rozhodnutí nachází. Rovněž z odhadované časové náročnosti jednotlivých úkonů, které je třeba ještě provést pro realizaci správního vyhoštění žalobce, je patrné, že doba trvání prodloužení zajištění žalobce o 90 dnů není nadsazená, ale jde o realistický odhad doby potřebné k realizaci správního vyhoštění. Minimální dobu pro ověření totožnosti žalobce žalovaná na základě sdělení Ředitelství služby cizinecké policie odhadla nejméně na 90 dnů a dobu na vystavení náhradního cestovního dokladu Marockého království je třeba připočítat nejméně dalších 14 dnů, k čemuž je nutno připočítat dobu k zajištění následných přepravních dokladů (např. letenky apod.), která může trvat jeden měsíc. Z uvedeného plyne, že minimální doba, která je ještě nutná k realizaci správního vyhoštění, dle odhadu žalované činí nejméně 134 dnů, ale spíše bude trvat déle. Soud tedy uzavírá, že žalovaná přezkoumatelným způsobem zdůvodnila, proč přistoupila k prodloužení zajištění žalobce o 90 dnů a že jde o zcela realistický odhad doby potřebné pro realizaci správního vyhoštění žalobce. V tomto směru je rozhodnutí žalované zcela dostatečné a podle soudu žalovaná dostala požadavku plynoucímu z výše citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 93/2011-79.
24. Žalobce dále namítal, že není zřejmé, jakým způsobem došla žalovaná k závěru, že v jeho případě nebylo uložení mírnějšího opatření dostačující. K tomu soud uvádí, že žalovaná se otázkami, zda lze žalobci uložit zvláštní opatření za účelem vycestování ve smyslu § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců, zabývala na straně 9 a 11 napadeného rozhodnutí a

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

dospěla k závěru, že uložení těchto opatření není dostačující, neboť je zde nebezpečí, že by žalobce mohl ztěžovat nebo mařit správní vyhoštění. Žalovaná v rozhodnutí poznamenala, že po dobu zajištění žalobce v zařízení pro zajištění cizinců nedošlo k žádné změně oproti hodnocení možnosti uložení zvláštních opatření za účelem vycestování v předchozím rozhodnutí o zajištění žalobce. Dále uvedla, že úmysl žalobce nerespektovat zákony České republiky a setrvat na území České republiky bez ohledu na povolení k pobytu či pracovní povolení byl z jeho jednání zcela zřejmý. Od začátku žalobce přiznal, že je jeho země bezpečná a že mu tam nic nehrozí, jeho čistě ekonomický důvod zůstat v Evropě za každou cenu je tak evidentní. Zdůraznila, že rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce opakovaně nerespektuje a vycestovat odmítá, neboť uvedl, že se do země původu nechce vrátit. Na základě výše uvedených skutečností žalovaná v napadeném rozhodnutí opětovně vyloučila možnost uložení zvláštních opatření za účelem vycestování, neboť v případě žalobce existuje nebezpečí toho, že by mařil a ztěžoval výkon již pravomocně ukončené správního vyhoštění. Soud s ohledem na výše uvedenou rekapitulaci odůvodnění rozhodnutí žalované konstatuje, že žalovaná uvedla, proč neshledala uložení zvláštních opatření v případě žalobce za dostačující. I v tomto ohledu je rozhodnutí žalované přezkoumatelné. Soud shrnuje, že námitky žalobce o nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí nejsou důvodné.

25. Podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců platí, že *„[z]vláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území (dále jen „zvláštní opatření za účelem vycestování“) je*
 - a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly,*
 - b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území (dále jen „složitel“),*
 - c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené, nebo*
 - d) povinnost cizince zdržovat se v místě určeném policií a ve stanovené době být v tomto místě přítomen za účelem provedení pobytové kontroly.*
26. Podle § 124 odst. 1 písm. b) a c) zákona o pobytu cizinců je policie oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání nebo pokud cizinec nevycestoval z území v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění.
27. Tato právní úprava je odrazem obecného principu subsidiarity zajištění, které by mělo být použito pouze tehdy, nepostačuje-li k dosažení sledovaného účelu uložení mírnějších opatření, mezi něž patří zvláštní opatření za účelem vycestování dle § 123b zákona o pobytu cizinců. Jak uvedl rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 28. 2. 2017, č. j. 5 Azs 20/2016–38, publ. pod č. 3559/2017 Sb. NSS, *„při úvaze, zda uložení zvláštního opatření nebude zmařen výkon správního vyhoštění, je možno lišit situace,*

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

kdy je s cizincem teprve vedeno řízení o správním vyhoštění, a situace, kdy již cizinci bylo správní vyhoštění pravomocně uloženo, přičemž cizinec území ČR neopustil, ačkoli k tomu byl na základě rozhodnutí o vyhoštění povinen. V prve zmíněném případě není jisté, zda správní vyhoštění bude vůbec uloženo; správní orgán teprve na základě informací o dosavadním jednání cizince hodnotí, zda není dáno nebezpečí, že výkon případného rozhodnutí o správním vyhoštění bude cizincem mařen. Ve druhém případě je situace odlišná, neboť již existují konkrétní poznatky o tom, jakým způsobem se cizinec postavil ke své povinnosti opustit území na základě rozhodnutí o správním vyhoštění (srov. takto rozsudek ze dne 18. 7. 2013, čj. 9 As 52/2013 - 34)“.

28. Z uvedeného usnesení dále vyplývá, že jakkoliv v případě cizinců, kteří nerespektovali již pravomocně uložené správní vyhoštění a u nichž existuje nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, bude zajištění spíše pravidlem, musí správní orgán vždy zvážit osobní, majetkové a rodinné poměry cizince, charakter porušení povinností souvisejících s vyhošťovacím řízením, jeho dosavadní chování a respektování veřejnoprávních povinností stanovených Českou republikou nebo jinými státy EU (včetně charakteru porušení těchto povinností ze strany cizince). Správní orgán musí při svém rozhodování vycházet z konkrétního jednání cizince a posoudit jeho věc v souladu se zásadou individualizace.
29. V projednávané věci není sporu o tom, že žalobci bylo opakovaně uloženo správní vyhoštění a že žalobce ve lhůtách stanovených v rozhodnutích o správním vyhoštění z území České republiky nikdy nevycestoval. Splnění této podmínky stanovené v § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců žalobce ani nerozporoval. Zároveň je z obsahu správního spisu zjevné, že žalobce nechce opustit území České republiky, a potažmo i území členských států EU, neboť jednoznačně uvedl, že se do země původu nechce vrátit; jeho úmysl neopustit území České republiky je tak zjevný z jeho jednání.
30. Soud se ztotožňuje s posouzením žalované ohledně nemožnosti uložení zvláštních opatření. Žalovaná v napadeném rozhodnutí zcela jednoznačně a srozumitelně popsala důvody, které uložení zvláštního opatření v případě žalobce brání. Zejména upozornila na to, že žalobce na území České republiky přicestoval v roce 2003 na základě platného víza a platného cestovního dokladu, přičemž v tuto dobu poprvé požádal o udělení mezinárodní ochrany na území České republiky. Azyl žalobci nebyl udělen a po skončení azylového řízení bylo žalobci uděleno vízum k vycestování, přičemž území České republiky neopustil. Jelikož po uplynutí platnosti uvedeného víza žalobce pobýval na území České republiky neoprávněně, bylo mu uloženo (první) správní vyhoštění rozhodnutím č. j. CPUL-5542/ČJ-2008-61KP-HOLOV, které nabylo právní moci dne 19. 7. 2008 a na jehož základě bylo žalobci vydáno další vízum za účelem vycestování, které žalobce opět nerespektoval a z území České republiky nevycestoval. Z tohoto důvodu bylo vydáno další (v pořadí druhé) rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce ze dne 25. 8. 2008, č. j. CPUL-7221-13/ČJ-2008-61KP-BALI. Ani na základě tohoto rozhodnutí žalobce území České republiky neopustil. V průběhu zajištění žalobce v zařízení pro zajištění cizinců v té době podal další žádost o mezinárodní ochranu, která mu nebyla udělena, avšak i přes opakovaně udělené vízum za účelem vycestování žalobce nevycestoval a nadále setrval na území České republiky bez platného cestovního dokladu, jehož platnost skončila 20. 2. 2008, a oprávnění, a to až do 20. 11. 2014, kdy opět podal žádost o mezinárodní ochranu. Rozsudkem Okresního soudu Brno-venkov sp. zn. 3 T 156/2014, který nabyl právní moci dne 21. 12. 2014, byl žalobci uložen trest vyhoštění na 5 let. Ani tento trest správního vyhoštění žalobce nerespektoval a znovu z území České republiky nevycestoval, setrval na

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

něm, přičemž v roce 2021 podal opakovanou žádost o mezinárodní ochranu, která mu byla pravomocně zamítnuta dne 6. 12. 2021.

31. Soud tedy akcentuje skutečnost, že žalobce měl již v minulosti mnohokrát možnost dobrovolně opustit území České republiky. I v době, kdy mu byly od roku 2008 udělována víza za účelem vycestování, žalobce neučinil žádné kroky k tomu, aby mohl vycestovat v souladu s uloženými správními vyhoštěními. Rovněž lze poukázat na to, že žalobce od 22. 9. 2005 do 13. 7. 2008, od 13. 8. 2008 do 25. 2008, od 23. 8. 2008 do 20. 11. 2014 od 21. 1. 2015 do 30. 11. 2022, kdy byl zadržen ve Spolkové republice Německo, pobýval zcela vědomě na území České republiky bez oprávnění k pobytu. Soud dále opakovaně zdůrazňuje, jak sám žalobce uvedl ve správním řízení, že jeho úmyslem není vrátit se zpět do Maroka, neboť jednoznačně a opakovaně deklaroval záměr zůstat v České republice a žít zde.
32. Za situace, kdy žalobce opakovaně nerespektuje jím uložená správní a soudní vyhoštění, přičemž se tu takto nelegálně chce zdržovat delší dobu (chce žít v České republice), je v případě žalobce zřejmé nebezpečí, že by mařil a ztěžoval výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Soud tak na základě konkrétních okolností pobytové historie žalobce na území České republiky vnímá žalobce ve shodě se žalovanou jako osobu, u níž rozhodně nelze spoléhat na to, že dodrží podmínky zvláštních opatření za účelem vycestování. Tato nedůvěra je naprosto logickým důsledkem dosavadního chování žalobce prakticky od jeho vstupu na území České republiky.
33. Podle názoru soudu tudíž existuje významné riziko, že by žalobce v případě uložení zvláštních opatření podle § 123b odst. 1 písm. a), c) nebo d) zákona o pobytu cizinců neplnil své povinnosti z těchto ustanovení vyplývající, a namísto toho by se snažil vyhnout návratu do Maroka. Je proto dle soudu pravděpodobné, že by žalobce usiloval o to, aby nebylo možné realizovat pravomocně uložené správní vyhoštění a z tohoto důvodu se mohl skrývat či se jinak vyhýbat realizaci správního vyhoštění. Za daných podmínek není podle názoru soudu možné přistoupit k uložení zvláštních opatření podle § 123b odst. 1 písm. a), c) nebo d) zákona o pobytu cizinců. Soud shrnuje, že skutkové okolnosti žalobcova případu vylučují možnost uložení zvláštních opatření za účelem vycestování a při splnění podmínek § 124 odst. 1 písm. b) a c) zákona o pobytu cizinců lze prodloužení zajištění žalobce žalobou napadeným rozhodnutím považovat za zcela legitimní. Zajištění žalobce a jeho prodloužení je totiž vyústěním dlouhodobého nerespektování právního řádu České republiky a jeho dlouhodobého pobytu bez platného oprávnění na území České republiky, počínaje jeho dlouhodobým vědomým nelegálním pobytem na území České republiky a nevycestování na základě uložených správních a soudního vyhoštění.
34. Z výše uvedeného je pak dle soudu zřejmé, že je nepodstatné, že žalobce má na území České republiky bratra či družku, neboť to nic nemůže změnit na tom, že nelze v jeho případě uložit zvláštní opatření za účelem vycestování dle § 123b odst. 1 písm. a), c) a d) zákona o pobytu cizinců.
35. Dále se soud zabýval námitkami zpochybňujícími délku prodloužení zajištění a její odůvodněnost. Podle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců platí, že „[p]olicie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění. Při stanovení doby trvání zajištění je policie povinna zohlednit případy nezletilých cizinců bez doprovodu a rodin či jiných osob s dětmi. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy výkonu správního vyhoštění, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně. V řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

správního vyhoštění je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.“

36. Z § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců plyne, že „[d]oba zajištění nesmí překročit 180 dnů a počítá se od okamžiku omezení osobní svobody. V případě cizince mladšího 18 let nebo rodiny s nezletilými dětmi nesmí doba zajištění překročit 90 dnů.“
37. Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu platí, že „[h]lavním kritériem pro stanovení doby trvání zajištění je předpokládaná složitost přípravy výkonu správního vyhoštění ..., proto musí být v odůvodnění rozhodnutí o zajištění uveden výčet předpokládaných úkonů potřebných k realizaci vyhoštění s uvedením odhadu jejich časové náročnosti“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2011, č. j. 1 As 93/2011-79). Obdobné požadavky vznesl také žalobce, podle kterého žalovaná musí kvalifikovaně na základě svých zkušeností vyhodnotit, jaké všechny úkony bude pravděpodobně nutné provést k přípravě realizace správního vyhoštění, a upřesnit svůj odhad, jak dlouho zabere provedení každého úkolu. Těmto požadavkům žalovaná v projednávané věci podle názoru zdejšího soudu dostala.
38. Žalovaná v napadeném rozhodnutí předeslala, že o prodloužení doby trvání zajištění rozhodovala na základě skutečnosti, že žalobce stále nevlastní cestovní doklad potřebný k realizaci správního vyhoštění, neboť marocké orgány dosud neověřily žalobcovu totožnost (proces dosud probíhá). Popsala, že dne 13. 12. 2022 poslala všechny podklady nezbytné pro ověření žalobcovy totožnosti na Ředitelství služby cizinecké policie, které je dne 19. 12. 2022 zaslalo na Velvyslanectví Maroka, jehož prostřednictvím byly dokumenty diplomatickou cestou předány do Maroka; zatím však Ředitelství služby cizinecké policie neobdrželo odpověď. Žalovaná konstatovala, že jakmile marocké orgány ověří žalobcovu totožnost, bude mu vystaven náhradní cestovní doklad a realizaci správního vyhoštění již nebude nic bránit. Podle žalované je s velvyslanectvím aktuálně nastavena velmi dobrá spolupráce a úspěšně se daří ověřovat totožnost cizinců. Žalovaná dále na základě sdělení Ředitelství služby cizinecké policie uvedla, že ověření totožnosti trvá nejméně 90 dnů a vystavení náhradního cestovního dokladu trvá minimálně 14 dnů. Před vlastní realizací správního vyhoštění žalobce musí tedy předcházet ověření žalobcovy totožnosti a vystavení náhradního cestovního dokladu, což zabere dohromady nejméně 104 dny. Žádost o ověření žalobcovy totožnosti spolu s potřebnými podklady odeslalo Ředitelství služby cizinecké policie na velvyslanectví dne 19. 12. 2022 a právě od tohoto data je podle názoru soudu třeba počítat ony 104 dny potřebné pro ověření totožnosti a vystavení náhradního cestovního dokladu žalobci; k vystavení náhradního cestovního dokladu by tak mohlo dojít nejdříve dne 2. 4. 2023. Poté má následovat další krok v podobě zajištění přepravních dokladů (letenka, vyjednání průvozu, zajištění eskorty) a komunikace o zpětvzetí cizince, což zpravidla trvá kolem jednoho měsíce, tj. v žalobcově případě přinejmenším do 2. 5. 2023. Teprve po tomto datu, tzn. nejdříve dne 3. 5. 2023, může dojít k vlastní realizaci vyhoštění žalobce, tedy k jeho odletu z území České republiky některým z pravidelných leteckých spojů.
39. Soud připomíná, že žalobce byl na svobodě omezen dne 1. 12. 2022, doba trvání zajištění na základě rozhodnutí o jeho zajištění ze dne 1. 12. 2022 (v délce 90 dnů) tak uplynula dnem 28. 2. 2023 a prodloužená doba trvání zajištění stanovená žalobou napadeným rozhodnutím v délce devadesáti dnů uplyne dne 29. 5. 2023. Vzhledem k tomu, že odhad časové náročnosti jednotlivých kroků předcházejících vlastní realizaci správního vyhoštění počítal s minimálními hodnotami, považuje soud sedmnáctidenní časovou rezervu mezi prvním možným datem faktické realizace správního vyhoštění (3. 5. 2023) a koncem Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

prodloužené doby trvání zajištění (29. 5. 2023) za přiměřenou. Stejně tak je podle názoru soudu délka zajištění žalobce přiměřená ve vztahu ke sledovanému cíli, kterým je realizace správního vyhoštění žalobce; tu ostatně sám žalobce ztížil tím, že v České republice dlouhodobě (od roku 2008) pobývá bez dokladů totožnosti.

40. K žalobcově námitce, že zatím neobdržel náhradní cestovní doklad a z napadeného rozhodnutí nevyplývá, na základě čeho se žalovaná domnívá, že k vystavení náhradního cestovního dokladu a následné realizaci vyhoštění dojde během lhůty prodlouženého zajištění, soud podotýká, že žalovaná zjevně vycházela z již zmíněného sdělení Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 8. 2. 2023. Takový postup je podle názoru soudu plně v souladu s aktuální judikaturou Nejvyššího správního soudu (srov. jeho rozsudek ze dne 13. 10. 2022, č. j. 9 Azs 107/2022-41). Z předmětného sdělení vyplývá, že Velvyslanectví Maroka spolupracuje a totožnost ověřuje, avšak minimální doba ověření totožnosti je 90 dnů a vystavení náhradního dokladu trvá minimálně 14 dnů. Výše popsaný výpočet přitom podle názoru soudu ukazuje, že vlastní realizace správního vyhoštění žalobce v době trvání jeho zajištění prodloužené napadeným rozhodnutím bude možná, resp. rozhodně není vyloučena. Předmětné sdělení Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 8. 2. 2023, které si žalovaná před vydáním napadeného rozhodnutí opatřila a z něhož vycházela, současně podle názoru soudu jednoznačně vyvrací žalobcovo tvrzení, že žalovaná rezignovala na svou povinnost opatřovat podklady pro rozhodnutí o prodloužení doby trvání zajištění a namísto toho vycházela pouze z podkladů, na nichž založila své rozhodnutí o zajištění. Tato námitka tudíž není důvodná.
41. Z citovaného sdělení Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 8. 2. 2023 dále podle názoru soudu plyne, že žalovaná právě ve spolupráci s Ředitelstvím služby cizinecké policie postupuje v řízení aktivně vedena snahou dosáhnout cíle v podobě správního vyhoštění žalobce. Jeho zajištění tak lze nadále vnímat jako oprávněné.
42. Soud nesdílí žalobcovo přesvědčení, že žalovaná porušila § 126 písm. a) zákona o pobytu cizinců, podle kterého je policie po celou dobu zajištění cizince povinna zkoumat, zda důvody zajištění trvají. Žalobce by si měl uvědomit, že primárním důvodem jeho zajištění je předejít možnému maření či ztěžování realizace správního vyhoštění z jeho strany. Ve správním spisu je založeno pravomocné rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce, základní podmínka zajištění (resp. jeho prodloužení) je tedy splněna. Žalovaná zároveň v napadeném rozhodnutí jednoznačně konstatovala, že se nic nezměnilo na tom, že v případě žalobce nelze užít zvláštních opatření za účelem vycestování, tudíž je splněna i druhá podmínka zajištění, resp. jeho prodloužení. Žalovaná současně poukázala na to, že by žalobce mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, přičemž upozornila na jeho nedůvěryhodnost, jeho předchozí protiprávní jednání a deklarovanou vůli zůstat v České republice, což zjevně dokládá žalobcův úmysl neopustit území členských států Evropské unie. Soud proto shledal, že důvody zajištění v případě žalobce trvají, a naopak nesdílí žalobcův názor, že je jeho zajištění založeno jen na trvajících obavách, že by mohl mařit správní vyhoštění. Z argumentace žalované obsažené v napadeném rozhodnutí podle názoru soudu současně plyne, že žalovaná dodržela požadavky § 126 písm. a) zákona o pobytu cizinců, neboť zkoumala, zda se od doby žalobcova zajištění něco změnilo, tedy implicitně posuzovala, zda trvají důvody jeho zajištění. Předmětná námitka proto není důvodná.
43. Namítá-li žalobce nedostatečnou určitost zdůvodnění doby prodloužení zajištění s tím, že není dána žádná představa časového horizontu, kdy a zda vůbec dojde k ověření žalobcovy totožnosti, soud opakuje, že Ředitelství služby cizinecké policie ve svém sdělení ze dne 8. Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

2. 2023 zřetelně popsalo předpokládanou dobu trvání ověření totožnosti (nejméně 90 dnů) a vystavení náhradního dokladu (minimálně 14 dnů). Podle názoru soudu je tedy dána dostatečná představa časového horizontu, kdy lze očekávat ověření žalobcovy totožnosti a vystavení náhradního cestovního dokladu. Soud zároveň nesdílí přesvědčení žalobce, že dosavadní postup v řízení spíše svědčí o nemožnosti uskutečnit jeho vyhoštění, a trvá na tom, že všechny nezbytné kroky vedoucí k uskutečnění správního vyhoštění žalobce lze realizovat před uplynutím doby zajištění žalobce prodloužené napadeným rozhodnutím, neboť Ředitelství služby cizinecké policie potvrdilo, že velvyslanectví spolupracuje a totožnost ověřuje.

44. Soud souhlasí se žalobcem v tom, že v zajištění cizince nelze pokračovat, pokud reálný předpoklad vyhoštění absentuje. Taková situace však v projednávané věci nenastala a žalobce ani netvrdil žádné konkrétní skutečnosti, ze kterých by vyplývalo, že jeho vyhoštění nebude možné realizovat. Na okraj soud poznamenává, že pokud v průběhu získávání nezbytných dokladů pro výkon správního vyhoštění dochází i přes řádné úsilí policie ke zpoždění ze strany třetích zemí, lze dobu trvání zajištění prodloužit až na celkových 365 dnů, resp. pokud cizinec uvádí nepravdivé údaje, které jsou nezbytné pro zajištění náhradního cestovního dokladu, až na celkových 545 dnů (srov. § 125 odst. 2 a 3 zákona o pobytu cizinců). To znamená, že případné zdlouhavé ověřování žalobcovy totožnosti ještě nutně nemusí znamenat nerealizovatelnost jeho správního vyhoštění, a pokud by příčinou byly nepravdivé údaje sdělené samotným žalobcem, mohlo by být zajištění dále prodlouženo ještě o jeden rok (samozřejmě nikoli najednou).
45. Pokud jde o tvrzení žalobce o jeho nepříznivém zdravotním stavu, soud k tomu uvádí, že žalobce ve výpovědi dne 1. 12. 2022 uvedl, že se cítí zdravý a že se s ničím neléčí. Ani v průběhu správního řízení žalobce žalované nesdělil, že by jej trápily jakékoli zdravotní problémy a že mu v zařízení pro zajištění cizinců nejsou schopni zajistit odpovídající lékařskou péči, a to i přesto, že žalobce žalované adresoval žádost o urychlení řízení a propuštění na svobodu ze dne 30. 1. 2023. Soud proto uzavírá, že žalobcem tvrzené zdravotní problémy, o kterých se v průběhu správního řízení nezmínil a které ani v řízení před soudem nijak neprokazoval, nemůžou být pro soud důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí.
46. K obecným tvrzením žalobce, že žalovaná musí důkladně a svědomitě posuzovat skutečnosti, které by prodloužení zajištění odůvodňovaly, a tyto skutečnosti musí být přesvědčivě a nezpochybnitelně doloženy ve spisovém materiálu, soud konstatuje, že žalovaná těmto požadavkům dostala. Její rozhodnutí přitom vychází z konkrétní situace žalobce, jak byla popsána výše a jak je zachycena ve správním spisu. Soud proto napadené rozhodnutí nepokládá za šablonovité či paušální.
47. O návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku žalobě soud samostatně nerozhodoval, neboť soud ve lhůtě pro rozhodnutí o přiznání odkladného účinku rozhodl ve věci rozsudkem, a rozhodnutí o návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě se stalo bezpředmětným.
48. S ohledem na výše uvedené soud uzavírá, že vyhodnotil žalobu v mezích žalobních bodů jako nedůvodnou, a proto ji výrokem I. podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
49. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovaná, již nad rámec běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly, ani náhradu nákladů řízení nepožadovala, proto soud výrokem II. vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 27. března 2023

Mgr. Ladislav Vaško v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.